

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

Ман мусалмонам

ТОҶИКӢ

طا جي كي

أَنَا مُسْلِمٌ

Кумитаи илмӣ вобастаи Ҷамъияти хидмат
ба муҳтавои исломӣ ба забонҳо

أَنَا مُسْلِمٌ

Ман мусалмонам

اللَّجْنَةُ الْعِلْمِيَّةُ

بِجَمْعِيَّةِ خِدْمَةِ الْمُحْتَوَى الْإِسْلَامِيِّ بِاللُّغَاتِ

Кумитаи илмӣ вобастаи Ҷамъияти хидмат ба
муҳтавои исломӣ ба забонҳо

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ман мусалмонам¹

Бо қалами Доктор: Муҳаммад ибни Иброҳим Ал-Ҳамад.

Ман мусалмонам, яъне дини ман Ислом аст, Ислом як калимаи бузург ва муқаддас аст, ки онро паёмбарон – алайҳимус-салом – аз аввалин то охирин аз якдигар ба мерос бурдаанд. Калимаи Ислом дорои маъноҳои олӣ ва арзишҳои бузург аст, ба маънои таслим шудан, сар фуруд овардан ва итоат аз Офаридагор. Ислом маънои сулҳ, оромӣ, хушбахтӣ, амният ва роҳати шахс ва гурӯҳро дорад.

Бинобар ин вожаҳои "салом" ва "ислом" бештарин корбурдро дар шарифати исломӣ доранд. Салом яке аз номҳои Аллоҳ аст, ва таҳияи мусалмонон миёни худ салом аст, ҳамон гуна, ки таҳияи аҳли бихишт (Салом) аст. Мусалмони ҳақиқӣ касест, ки мусалмонон аз забону дасти ӯ дар амон бошанд. Ислом дини некӣ барои ҳама мардумон аст, он барояшон басанда аст ва роҳи саодати дунё ва охирати онҳост. Бинобарин Ислом дини вопасин, фарогир, васеъ, равшан ва ҳамашумул омад,

¹ "Ман мусалмонам" иборае, ки барои муаррифии Ислом навишта шудааст.

нажоду қавм ва рангро намешиносад, балки ба як дидгоҳ ба ҳама менигарад. Ислом миёни ҳеч кас фарқ намегузорад, магар ба андозаи таълимоташ аз ин дин.

Бинобар ин аст, ки ҳама табақоти аз мардум онро мепазиранд, чун ин дини мувофиқ ба фитрат аст. Ҳар як инсон бо сиришт ва фитрати некӣ, адолат, озодӣ, муҳаббати Парвардигор ба дунё меояд ва эътироф мекунад, ки танҳо ӯ Таъоло шоистаи ибодат аст, на касе дигар. Касе наметавонад аз ин сиришти фитрӣ мунҳариф шавад, ба ҷуз касе, ко онро тағйир диҳад. Ин динро Худованди Офарিদгор барои мардум писандида аст.

Дини Ислом ба ман мегӯяд, ки ман дар ин дунё зиндагӣ мекунам ва пас аз марг ба манзили дигаре мекӯчам, ки манзили ҷовидонӣ аст, онҷо сарнавишти мардум ё ба бихишт аст ё ба дӯзах.

Дини ман Ислом маро ба баъзе аз корҳо амр ва аз баъзе наҳй мефармояд. Пас агар авомирро анҷом диҳам ва аз манҳиёт бипарҳезам, дар дунё ва охират саодатманд хоҳам шуд. Ва агар ба онҳо безътиноӣ кунам, ба андозаи ғафлат ва тақсири худ дар дунё ва охират ранҷ мекашам.

Бузургтарин амале, ки Ислом маро ба он амр фармудааст, имон овардан ба ягонагии Аллоҳ Таъоло аст. Пас ман гувоҳӣ медиҳам ва эътиқоди росих дорам, ки Аллоҳ Офаридгор ва

Маъбуди ман аст. Ман танҳо Аллоҳро мепарастам, аз рӯи муҳаббат ба Ў, тарс аз азоби Ў, умед доштан ба подош ва аз рӯи таваккал ба Ў Таъоло. Тавҳид бо шаҳодат ба ягонагии Худованд ва ба рисолати паёмбараш Муҳаммад (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) ба даст меояд. Муҳаммад холами паёмбарон аст, Худованд ўро раҳмат ба ҷаҳониён фиристонд ва нубуввату рисолати худро бо ў поён бахшид. Пас аз ў паёмбари дигаре нахоҳад буд. Ў бо дини ҷамашумул омад, ки барои ҳар даври замони дигар мувофиқ ва созгор аст.

Дин ба ман фармони қатъӣ медиҳад, ки ба фариштагон ва тамоми паёмбарон, аз ҷумла Нух, Иброҳим, Мӯсо, Исо ва Муҳаммад (Алайҳимус-салом) имон оварам.

Ба ман амр мекунад, ки ба китобҳои осмонӣ, ки бар паёмбарон нозил шудааст, имон биёварам ва аз охирин ва бузургтарини онҳо (Қуръони карим) пайравӣ кунам.

Ба ман амр мекунад, ки ба рӯзи қиёмат имон дошта бошам, рӯзе, ки дар он одамон барои аъмоли худ подош мегиранд. Ба ман дастур медиҳад ба тақдир имон биёварам, ба неку бади зиндагӣ розӣ бошам ва дар гирифтани ба асоби наҷот талош кунам.

Имон ба тақдир ба ман роҳат, оромӣ, сабр ва ҳасрат нахурдан аз ончи гузашт, медиҳад, зеро

ба яқин медонам, ончи ба ман пеш омад, ҳатман омаданӣ буд ва ончи бар ман иттифоқ наафтод, иттифоқ афтоданӣ набуд. Ҳама аз ҷониби Аллоҳ навишта ва муқаддар шуда аст ва танҳо коре, ки ман бояд анҷом диҳам аҳз-ба-асбоб (гирифтани чораҳои зарурӣ) аст ва ба ҳарчи баъд аз он иттифоқ меафтад розӣ бошам.

Ислом маро ба амалҳои нек ва ахлоқи бузург, ки Парвардигорро розӣ, рӯҳамро пок, диламро шод, синаамро васеъ, роҳамро равшан ва маро як узви муфид дар ҷомеа мегардонад, амр мекунад.

Бузургтарини ин аъмол иборатанд аз: ягонагии Аллоҳ, адо кардани намозҳои панҷгона, додани закоти мол, рӯза гирифтани як моҳ дар сол, ки моҳи Рамазон аст ва зиёрати Байтулҳаром дар Макка, барои касоне, ки имкони адои ҳаҷро доранд.

Яке аз бузургтарини аъмол, ки дин ба он ҳидоят мекунад ва қалбҳоро боз мекунад, хондани Қуръон аст, яъне каломи Аллоҳ, ки дурусттарин, зеботарин ва бузургтарин сухан аст ва он шомили тамоми илмҳои аввалин ва охирин аст. Хондан ё шунидани Қуръон ба қалб оромӣ, тасалли ва шодӣ мебахшад, ҳатто агар ҳам хонанда ё шунаванда забони арабиرو надонад ва ё мусалмон ҳам набошад.

Яке аз бузургтарин аъмол, ки қалбро боз мекунад, зуд-зуд ба сӯи Аллоҳ рӯчуъ ва дуъо кардан ва ҳар чизи хурд ва бузургро аз Ё талаб кардан аст. Аллоҳ ба касе, ки Ёро бихонад ва холисона бипарастад посух хоҳад дод.

Яке аз бузургтарин чизҳое, ки дили инсонро мекушояд, бештар зикр кардани Аллоҳи Мутаъол аст.

Паёмбари ман (Саллалоҳу алайҳи ва саллам) беҳтарин зикри Аллоҳ Таъоло ва чигунагии онро барои мо гуфтааст, аз ҷумла: чаҳор калима, ки баъд аз Қуръон беҳтарин калом аст: (Субҳоналлоҳ, Алҳамду лиллоҳ, Ло илоҳа иллаллоҳ ва Аллоҳу акбар) .

Ҳамчуни (Астағфируллоҳ ва Ло ҳавла ва ло қуввата илло биллоҳ) аст.

Азкори мазкур дар кушодан ва оромиши қалб, таъсири шигифтангез доранд.

Ислом ба ман дастур медиҳад инсонӣ бо ҳайсиёт бошам ва аз ончи инсоният ва каромати маро мебарад, дур бошам. Ба ман дастур медиҳад узвҳои баданамро дар ончи барои он офарида шудаем, истифода барам, ки барои дин ва зиндагиям дар дунё судманд бошад.

Ислом ба ман дастур медиҳад меҳрубон бошам, ахлоқи нек дошта бошам, бо мардум муомилаи нек кунам ва то онҷо, ки метавонам

дар гуфтор ва кирдор бо мардум меҳрубон бошам.

Бузургтарин ҳуқуқе, ки дар миёни халқ ба ман амр шудааст ҳаққи падару модар аст. Дини ман ба ман амр мекунад бо онҳо меҳрубон бошам, некӣ ба онҳоро дӯст дошта бошам, муштоқи хушҳолии онҳо бошам ва ба онҳо манфиат бирасонам, ба вижа дар вақти пирӣ ва бузургсолии онҳо. Аз инҷост, ки волидайн дар ҷомаҳои исломӣ назди фарзандони худ дар мартабаи баланди қадршиносӣ, эҳтиром ва хидмат қарор доранд. Волидайн ба ҳар андоза, ки бузургсол шаванд ва ё бемору нотавон шаванд, фарзандон нисбат ба онҳо бештар эҳсон мекунанд.

Дин ба ман омӯхт, ки зан дорои каромат ва ҳуқуқи бузург аст. Занон дар Ислом хоҳарони мардон ҳастанд ва беҳтарини мардумон касоне ҳастанд, ки ба хонаводаи худ некӣ мекунанд. Духтари мусалмон да туфулият ҳаққи шир додан, нигоҳубин кардан ва тарбияи некро дорад, ҳамон гуна, ки ӯ нури чашм ва меваи дили падару модар ва бародарон аст.

Чун ӯ бузург шуд мавриди иззату каромат қарор мегирад ва парастораш ӯро ҳимоят ва зери риояти худ медорад, намегузорад дасти бад ба сӯи ӯ дароз шавад, ё забоне ба ӯ носазо гӯяд ва на чашми баде ба ӯ нигоҳ кунад.

Агар издивоч кунад, бо каломи Аллоҳ ва аҳди ба Ё Таъоло онро анҷом медиҳад. Ё ба унвони азизтарини хонадон дар хонаи шавҳар хоҳад буд. Аз вазифаи шавҳар эҳтиром ва муомилаи нек кардан ва худдорӣ аз озор расонидан ба ёст.

Агар модар бошад, некӣ бо ё макрун бо ҳаққи Аллоҳ Таъоло аст ва нофармонию бадрафторӣ бо ё макрун бо ширк варзидан ба Аллоҳ Таъоло ва фасод дар рӯи замин аст.

Агар хоҳар бошад, бар мусалмон амр шудааст, ки силаи раҳм бо ёро нигоҳ дорад, ёро иззату эҳтиром кунад ва бар ё ғайрат дошта бошад. Агар хола бошад, дар хешутаборӣ ва некӣ ба манзилати модар аст.

Агар модаркалон ва ё пирсол бошад, назди фарзандону наберагон ва наздикон қадраш меафзояд, тақрибан ҳеҷ яке аз талаботи ё рад карда намешавад ва назари ё таҳқир карда намешавад.

Агар зан на аз наздикон бошад ва ё на аз ҳамсоиягон, барои ё ҳуқуқи умумии исломӣ боқӣ мемонад, яъне озор нарасонидан ва ба чаши бад нигоҳ накардан ба ё ва амсоли он.

Ҷомеаҳои мусалмонӣ то ҳол ба ин ҳуқуқ ба унвони ҳаққи риоят эҳтиромдоранд, ба замон арзиш ва тавачҷӯе додааст, ки дар ҷомеаҳои ғайриисломӣ ба чашм намерасад.

Зан дар Ислом ҳаққи моликият, иҷора, хариду фурӯш ва дигар қарордодҳоро дорад, ва ҳақ дорад, ба гунае, ки муҳолиф бо дин набошад, дарс бихонад, дарс бидиҳад ва кор кунад. Ҳатто фаро гирифтани баъзе аз улум фарзи ҷайн аст, ки касе онро, мард бошад ва ё зан, тарк кунад гунаҳкор мешавад.

Аз тамоми ҳуқуқе, ки мард бархурдор аст, ӯ низ бархурдор аст, магар дар ончи, ки хосси мардон аст на аз занон ва ё ончи хосси занон аст на аз мардон, аз қабили аҳком ва ҳуқуқҳое, ки муносиби ҳар яки аз онҳост, ки дар мавзеи худ ба таври муфассал зикр мешавад.

Динам ба ман амр мекунад бародарону хоҳарон, амакҳо ва аммаҳо, тағоиҳо ва холаҳо ва тамоми хешовандони худро дӯст дорам ва ба ман амр мекунад ҳуқуқи зану фарзандон ва ҳамсоиягонро ба ҷо оварам.

Динам маро дастур ба талаби илм медиҳад ва маро ба ҳар коре, ки боиси беҳбудӣ дар ақлу ахлоқ ва андешаам мешавад, ташвиқ мекунад.

Дин маро дастур медиҳад боҳаё, бурдбор, саховатманд, далер, доно, босабр, амонатдор, бовафо, хоксор, покдоман, поквичдон, вафодор, ба мардум накукор, дар талош барои дарёфти ризқу рӯзӣ, ба мискинон меҳрубон, дар аёдати беморон, дар ваъда вафодор, некуғфтор ва бо

мардум кушодаруй бошам ва то метавонам онҳоро хушҳол намоям.

Ва дар муқобили он маро аз ҷаҳолат ҳушдор медиҳад ва аз куфр, бединӣ, нофармонӣ, фаҳшо, зино, ҳамчинсгароӣ, такаббур, ҳасад, кина, бадгумонӣ, бадбинӣ, ғамгинӣ, дурӯғгӯӣ, ноумедӣ, бахилӣ, танбалӣ, тарсонҷакӣ, бекорӣ, ғазаб ва ҳамоқату беақлӣ, ба одамон зарар расонидан, гапҳои бефоида, фош кардани асрор, ваъдаҳои ғайриқонуни, нофармонӣ кардани падару модар, қатъ кардани робитаи оилавӣ, беэътиной ба фарзандон, зиён расондан ба ҳамсоиягон ва умуман ба мардум, наҳӣ мекунад.

Ислом ҳамчунин маро аз нӯшидани масткунанда, нашьамандӣ, қиморбозӣ бо пул, дуздӣ, фиреб, макр, тарсонидани мардум ва аз ҷосусию дунбола кардани онҳо манъ мекунад.

Дини Ислом молро ҳифз мекунад, ки он боиси густариши амну оромӣ мешавад. Бинобар ин аст, ки мардумро ташвиқ ба амонатдорӣ ва ростӣ мекунад ва аз онон ситоиш мекунад ва барояшон зиндагии хуб дар дунё ва дохил шудан ба бихишт дар охирагро ваъда медиҳад, дуздиро ҳаром ва дуздиро ба мучозот дар дунё ва охирагро ҳушдор медиҳад.

Дини Ислом ҷонро ҳифз мекунад, бинобар ин аст, ки куштани инсонро ба ноҳақ ва ҳар навъе

аз таҷовуз ба дигарон, ҳатто бо забон гуфтанро, ҳаром медонад.

Ҳатто таъаруз ба ҷони худ ҳаром аст, ба инсон иҷозат намедиҳад ақли худро табоҳ кунад, саломатии худро вайрон кунад ва ё худкушӣ кунад.

Дини Ислом озодиҳоро тазмин ва танзим мекунад. Инсон дар Ислом дар тафаккур, хариду фурӯш, тиҷорат, баҳрабардорӣ аз неъматҳои пок, хӯрдану ошомидан ва пӯшидан ба таври кулӣ озод аст, аммо ба шарти даст назадан ба ҳаром ва зарар нарасонидан ба худ ва дигарон.

Дини Ислом озодиҳои шахсро танзим мекунад, ба касе иҷозат намедиҳад бар дигарон таҷовуз кунад ва ба касе иҷозат намедиҳад ба лаззатҳои ҳаром, ки пулу хушбахтӣ ва инсонияти ӯро аз байн мебарад, даст бизанад.

Агар ба касоне, ки дар ҳама чиз ба худ озодӣ додаанд ва ба ҳеҷ маҳдудиятҳои динӣ ва ақлӣ нигоҳ накарда думболи бароварда сохтани шаҳавот гаштанд, хоҳед дид, ки онҳо дар поинтарин сатҳи бадбахтӣ ва тангӣ зиндагӣ мекунанд ва ҳатто баъзе барои раҳой аз изтироб худкушӣ мекунанд.

Дини Ислом беҳтарин одоби хурдан, нӯшидан, хобидан ва сухан гуфтан бо мардумро меомӯзад.

Ислом ба ман мадуро дар хариду фурӯш ва мутолабаи ҳуқуқамро меомӯзонад. Ба ман меомӯзад, ки нисбат ба касоне дар дин бо ман мутафовит ҳастанд мадуро кунам, ба онҳо зулм ва бадрафторӣ накунам, балки ба онҳо некӣ кунам ва умедвори расидани онҳо ба хайр бошам.

Таърихи Ислом шоҳиди мадурои мусалмонон дар муқобили муҳолифонашон аст, мадурое, ки ҳеҷ қавме аз қабл надидааст. Мусалмонон бо ақвоме аз дигар адён зери ҳокимияти мусалмонон зиндагӣ мекарданд ва мусалмонон беҳтарин равиши муомила миёни башарро бо онҳо доштанд.

Хулоса: Ислом ба ман тамоми нозуқиҳои одоб, муомилаи нек ва ахлоқи наҷибро омӯхт, ки ба зиндагиям сафову шодмонӣ мебахшад. Ислом маро аз ҳар ончи зиндагиямро тира месозад, ба мақоми иҷтимоӣ, рӯҳ, ақл, мол шараф ва номус латма мезанад, наҳй фармудааст.

Бино бар пойбандиям ба ин омӯзаҳо, хушбахтиям бештар мешавад. Ва ҳамингуна бино бар кӯтоҳӣ ва саҳлангорӣ дар баъзе аз ин омӯзаҳо ба ҳамон андоза хушбахтиям кам мешавад.

Мавориди боло на ба ин маъност, ки ман маъсум ва орий аз хатову кистӣ ҳастам, дин бо

назардошти табиати башарӣ ва гоҳо нотавониям, хато, кӯтоҳи ва безътиноиямро ба инобат мегирад, ва бинобар ин аст, ки дари тавба ва истиғфор ва бозгашт ба сӯи Аллоҳ бароям боз аст. Тавба асари костиҳоямро маҳв мекунад ва мақомамро назди Парвардигор боло мебарад.

Сарчашмаи тамоми таълимоти дини ислом, аз ҷумла: эътиқод, ахлоқ, одоб ва муомилот аз Қуръони карим ва Суннати пок аст.

Дар охир ба таври қатъӣ мегӯям: агар ҳар касе дар ҳар гӯшае аз дунё ҳақиқати дини Исломо бо чашми хирад ва беғаразона бибинад, чорае ҷуз пазириши он надорад. Аммо мусибат ин аст, ки Ислом бо таблиғоти бардурӯғ ё бо аъмоли бархе аз пайравон, ки худро ба он нисбат медиҳанд, мушавваҳ шудааст.

Агар касе ба воқеияти Ислом, он гуна, ки ҳаст ва ё ба аҳволи касоне, ки воқеан пайравӣ мекунанд, нигоҳ кунад, дар вуруд ва қабули Ислом тардид намекунад, ва барояш ошкор мешавад, ки Ислом ба хушбахтии мардум, истиқрори сулҳу амният ва густариши адолат ва хайрхоҳӣ даъват мекунад.

Дар мавриди инҳирофоти бархе аз афрод, ки худро ба Ислом нисбат медиҳанд, чи андак бошад ё зиёд, ба ҳеҷ ваҷҳ наметавон онро ба дин

нисбат дод, ё ба сабаби онҳо дин сарзаниш карда шавад, балки дин аз чунин маворид безор ва пок аст. Дар инчо ангушти маломат бармегардад ба сӯи худи мунҳарифон, зеро Ислом онҳоро ба он амр накардааст, балки онҳоро наҳй намуда барои инҳирофашон сарзаниш намудааст.

Адолат инчо тақозо мекунад, ки ба аҳволи масъулони воқеии дин ва онон, ки устувор ва пайрав аз аҳкоми дин ҳастанд, нигоҳ карда шавад, ки ин амр дилҳоро аз эҳтиром ва иззат ба ин дин ва пайравонаш пур мекунад. Ислом ҳеҷ ҳидоят ва насиҳати кӯчак ва бузургро нагузоштааст, магар онки ба он ташвиқ кардааст, ва ҳеҷ мункар ва ғасоде нест магар аз он ҳушдор дода ва роҳи расидан ба онро бастаст.

Аз ин ру, касоне, ки ба мақоми баланди Ислом қоиланд ва оини онро ба ҷо меоранд, хушбахттарин мардуманд ва дар болотарин зинаи ахлоқи нек ва адаб қарор доранд, ки наздикону бегонагон ва муҳолифону мувофиқон ҳама ба он гувоҳӣ медиҳанд.

Аммо танҳо дидани мусалмоне, ки дар дини худ зиёдаравӣ мекунанд ва касоне, ки аз роҳи рост мунҳариф мешаванд, аз рӯйи адл ва инсоф нест, балки худ як навъе аз зулм аст.

Дар поён бояд ёдовар шавем, ки ин даъват барои ғайри мусалмонон аст, ки меҳоҳанд ошноӣ ба Ислом ва дохил шудан ба онро дошта бошанд.

Ҳар кӣ меҳоҳад мусалмон шавад бояд гувоҳӣ диҳад, ки ҳеҷ маъбудӣ барҳақ нест магар Аллоҳ ва инки Муҳаммад расули Аллоҳ аст, ва таълимоти динро биомӯзад, ки ба воситаи он битавонад воҷиботи Аллоҳ Таъолоро, ки бар ӯ фарз гардонида аст анҷом диҳад. Ба ҳар андоза, ки бештар омӯзад ва амал кунад, ба ҳамон андоза хушбахттар ва манзилаташ назди Парвардигор болотар меравад.

tg231v1.0 - 27/06/2026

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

بيان الإسلام
Islam Made Clear

